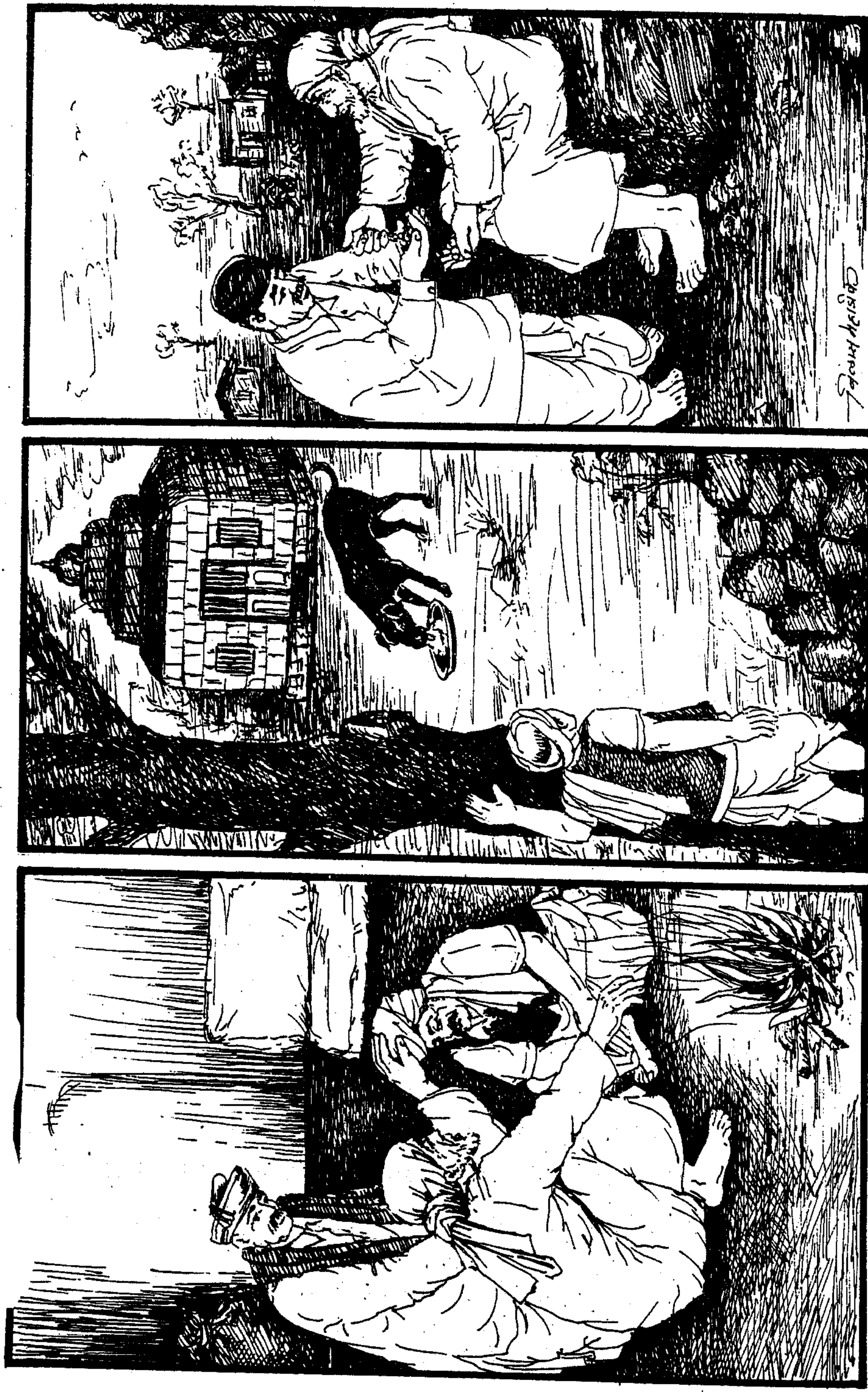

॥ ಅಥ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ಹದಿಮೂರು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಆಕಾರದಲಿ ಸೂತ್ರಮಯ ಅತಿ ಚಿಕ್ಕದು । ಅರ್ಥ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಅತಿಗಹನ ।
ವ್ಯಾಪಕತ್ವದಲಿ ಅತಿ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ । ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ॥ 1

ಬಾಬಾರ ಮಾತುಗಳು ಇಂಥವು । ಅತಿ ಆಳವಾದ ಅರ್ಥ ತತ್ವಗಳುಳ್ಳವು ।
ಅರ್ಥ ಇಲ್ಲದ ಮಾತು ಎಂದಿಗೂ ಅಲ್ಲ ಅವು । ಸಮತೂಕ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದವು ॥ 2

ಹಿಂದಿನ ಪರಂಪರೆಯಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು । ಪ್ರಸಂಗದಂತೆ ಬದಲಾಗುತಿರಬೇಕು ।
ಯಾವಾಗಲೂ ನಿತ್ಯತೃಪ್ತನಾಗಿರಬೇಕು । ಸಚಿಂತರಾಗೆಂದೂ ಇರಬಾರದು ॥ 3

"ನಾನು ಫಕೀರನಿರುವೆನು । ಮನೆ ಮಾರುಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಿಶ್ಚಿಂತನಿರುವೆನು ।
ಒಂದೇ ಕಡೆಗೆ ಕುಳಿತಿರುವೆನು । ಎಲ್ಲ ಕಿರಿಕಿರಿಗಳನು ಬಿಟ್ಟು ॥ 4

ಆದರೂ ಈ ಮಾಯೆಗೆ ತಡೆ ಎಂಬುದಿಲ್ಲ । ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನೂ ಕಾಡುವಳಲ್ಲ ।
ನಾನವಳ ಮರೆತರೂ ಅವಳು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ । ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಹಿಡಕೊಂಡಿರುವಳು ॥5

ಆ ಶ್ರೀಹರಿಯವಳೇ, ಆ ಆದಿಮಾಯೆಯು ಅವಳು । ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳನ್ನೇ ಬಿಡದಿರುವವಳು ।
ನಾನಂತೂ ಬಲಹೀನ ಫಕೀರನಿರಲು । ಅವಳ ಮುಂದೆ ನನ್ನಾಟವೇನು ॥ 6

ಹರಿಯೇ ಪ್ರಸನ್ನಾದೊಡೆ । ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ।
ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನ ಹರಿಭಜನೆ ಇಲ್ಲದೆ । ಮಾಯಾ ನಿರಸನವಾಗಲಾರದು" ॥ 7

ಹೀಗಿರುವ ಮಾಯೆಯ ಮಹಿತಿಯನ್ನು । ಭಕ್ತರಿಗೆ ಬಾಬಾ ಹೇಳುವರಿದನು ।
ಪಡೆಯಲು ಅವಳಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು । ಭಜನ ಸ್ಥಿತಿಯನು ಬಣ್ಣಿಸುವರು ॥ 8

ಸಂತರೆನ್ನ ಸಚೇತನದ ಮೂರ್ತಿಗಳು । ಕೃಷ್ಣನೇ ಹೇಳಿರುವನಿದ ಭಾಗವತದೊಳು ।
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ ಈ ಸ್ಪಷ್ಟೋಕ್ತಿಗಳು । ಉದ್ಧವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಶ್ರೀಹರಿ ॥ 9

ಅದಕೆ ಭಕ್ತ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆಂದು । ದಯಾಘನ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರು ನುಡಿದದ್ದು ।
ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾದದ್ದು । ಅತಿ ವಿನೀತರಾಗಿ ಕೇಳಿರಿ ॥ 10

"ಪಾಪವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು । ಅಂಥ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಮೊದಲಿಗರು ।
ಅವರೇ ನನ್ನ ಭಜನೆಯಲಿ ತೊಡಗಿದರು । ಅವರೆನ್ನನು ಗುರುತಿಸಿದರು ॥ 11

'ಸಾಯಿ ಸಾಯಿ' ಎಂದು ನಿತ್ಯ ಜಪಿಸಿದವರ । ದಾಟಿಸುವೆನವರ ಸಪ್ತಸಮುದ್ರ ।
ಈ ಮಾತುಗಳ ನಂಬಿದವರ । ಕಲ್ಯಾಣ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಆಗುವುದು ॥ 12

ಬೇಕಿಲ್ಲ ನನಗೆ ಪೂಜಾ ಸಂಭಾರ । ಷೋಡಶ ಇಲ್ಲವೇ ಅಷ್ಟೋಪಚಾರ ।
ಇರುವಲ್ಲಿ ಭಾವ ಅಪರಂಪಾರ । ನನ್ನ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಅಲ್ಲಿರುವುದು" ॥ 13

ಆಗಾಗ ಬಾಬಾ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು ಹೀಗೆ । ಭಕ್ತರ ಮೇಲಿನ ಅತಿ ಮಮತೆಗೆ ।
ನೆನೆಸಿ ಆ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮನಕೆ ಶಾಂತಿಯ ಪಡೆಯುವ ॥ 14

ಇಂಥ ಈ ದಯಾಳು ಸಾಯಿ ಸಖನು । ಯಾವಾಗಲು ಭಕ್ತರ ಬೆನ್ನು ಕಟ್ಟುವನು ।
ಭಕ್ತರಿಗೆ ಇತ್ತು ಬೆಂಬಲವನ್ನು । ತೋರಿದ ಲೀಲೆಯ ನೋಡಿರಿ ॥ 15

ಬಿಟ್ಟು ಚಿತ್ತದ ಚಂಚಲತೆಯನ್ನು । ಏಕಾಗ್ರತೆಯಲಿ ನಿಲಿಸಿ ಅದನು ।
ಕೇಳಿದರೆ ನೂತನ ಕಥೆಯಿದನು । ಕೃತಕಾರ್ಯತೆಯಾದೀತು ॥ 16

ಸಾಯಿಮುಖದ ಅಮೃತವೃಷ್ಟಿ । ಅದೇ ಕೊಡುವಾಗ ಪುಷ್ಟಿ ತುಷ್ಟಿ ।
ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿಜ ಹಿತ ದೃಷ್ಟಿ । ಶಿರಡಿಯ ಕಷ್ಟಗಳಾನಾರು ಗಣಿಸುವರು ॥ 17

ಹಿಂದಿನಧ್ಯಾದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ್ಯೆ । ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೊಬ್ಬ ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರಿಗೆ ।
ಬ್ರಹ್ಮೀಭೂತರಾದ ಗುರುವಿನ ದರ್ಶನವಿತ್ತಾಗ್ಯೆ । ಆನಂದ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿದ್ದನಾತ ॥ 18

ಇನ್ನು ಈ ಅಧ್ಯಾಯ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಂದ । ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನು ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ಷಯ ರೋಗದಿಂದ ।
ಅವಗೆ ನಿಧಿಯನಿತ್ತರು ಆರೋಗ್ಯದ । ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ರೋಗ ತೊಲಗಿಸಿ ॥ 19

ಸಾಯಿ ಚರಿತ್ರವಿದು ಗಹನ । ಕಶ್ಮಲ ದಹನಕಾರಕವಿದನ ।
ಕೇಳಿರೆಲ್ಲ ಭಾವಿಕ ಜನ । ಅವಧಾನವನು ಇತ್ತಹರಿಸಿ ॥ 20

ಪುಣ್ಯ ಪಾವನ ಈ ಚರಿತ್ರ । ಗಂಗೆಯ ಜಲದಂತೆ ಪವಿತ್ರ ।
ಧನ್ಯವಾಗುವವು ಕೇಳುಗರ ಶ್ರೋತ್ರ । ಇಹಪರತ್ರ ಸಾಧಕವಿದು ॥ 21

ಅಮೃತದ ಉಪಮೇಯನಿದಕೀಯುತೆ । ಅಮೃತ ಇದರಷ್ಟು ಸಿಹಿ ಆದೀತೆ ।
ಅಮೃತ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣರಕ್ಷಿಸೀತೇ । ವಿನಃ ಜನ್ಮನಿವಾರಕ ಅದು ಅಲ್ಲ ॥ 22

ತಿಳಿದು ತಾನೇ ಸತ್ತಾಧೀಶನೆಂದು । ಮಾಡುವದು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ತಿಳಿದದ್ದು ।
ಹೀಗೆ ಯಾರ ಮನಸಿಗೆ ಅನಿಸುವದು । ಅವರು ಈ ಕಥೆಯ ಕೇಳಬೇಕು ॥ 23

ಜೀವನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಜದಲಿ । ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಕಷ್ಟಬಡುವನು ಹಗಲಿರುಳುಗಳಲಿ ।
ಆದರೂ ದುಃಖವೇ ಬೀಳುವುದು ಉಡಿಯಲಿ । ಇದು ಇರುವದು ಸತೆಯ ಕಥೆ ॥ 24

ದುಃಖದಿಂದ ದೂರವಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ । ಇದ್ದರೂ ಎಷ್ಟೇ ಎಚ್ಚರಾಗಿ ।
ಅಂಥವನನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತ ಲಗುಬಗಿ । ಅವನ ಬೆಂಬತ್ತಿ ಬರುವದು ॥ 25

ದೂರ ಸರಿದರೂ ಕೊರಳಿಗೆ ಬೀಳುವುದು । ಜಾಡಿಸಿ ಒಗೆದರೂ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವದು ।
ಸುಮ್ಮನೇ ಜೀವನದ ಒದ್ದಾಟವಿದು । ದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ಶ್ರಮವಿದು ॥ 26

ಜೀವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರೆ ಸ್ವವಶದಲ್ಲಿ । ಅವನಿರಬಹುದು ಪೂರ್ಣ ಸುಖದಲ್ಲಿ ।
ದುಃಖದ ಲವಲೇಶವೂ ಅಲ್ಲಿ । ಒಂದೆಳೆಯಷ್ಟು ಒದಗುತಿರಲಿಲ್ಲ ॥ 27

ಪಾಪವನೆಂದೂ ಆಚರಿಸದೆ । ಸಮೃದ್ಧಿ ಮಾಡಲು ಪುಣ್ಯದ್ದೇ ।
ಸಂಪಾದನೆಯಾಗಲು ಸುಖದ್ದೇ । ಸ್ವತಂತ್ರ ಬುದ್ಧಿ ಇದು ಎಂದು ತಿಳಿದು ॥ 28

ಆದರೂ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಸ್ವತಂತ್ರ । ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದೆ ಕರ್ಮತಂತ್ರ ।
ಅದರ ಆಟವೇ ವಿಚಿತ್ರ । ಕೀಲಿಕೈ ಇರುವದು ಕರ್ಮದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ॥ 29

ಮನಸ್ಸು ಹೋದರೂ ಪುಣ್ಯದತ್ತ । ಕಾಲು ಎಳೆಯವುದು ಪಾಪದತ್ತ ।
ಸತ್ಕರ್ಮದ ದಾರಿ ಹುಡುಕುತ್ತ । ಕುಕರ್ಮಿ ಏನು ಪಡೆದಾನು ॥ 30

ಪುಣೆ ಜಿಲ್ಹೆಯ ಜುನ್ನರವೆಂಬಲ್ಲಿ । ನಾರಾಯಣಗಾವದ ಭೀಮಾಜಿ ಪಾಟೀಲನಿದ್ದನಲ್ಲಿ ।
ಈಗ ಅವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ । ಅಮೃತದ ರಸ ಕುಂಭವಿದು ॥ 31

ಭೀಮಾಜಿ ಸುಖಸಂಪನ್ನ ಮನೆಯುವನು । ಹೋಗಿ ಬರುವವರಿಗೆ ಅನ್ನ ಹಾಕುವನು ।
ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಸನ್ನವದನನು । ಎಂದೂ ಖಿನ್ನನಾಗಿರುತಿರಲಿಲ್ಲ ॥ 32

ಅದೃಷ್ಟದ ಯೋಗ ವಿಚಿತ್ರವಿರುವದು । ಲಾಭ ವಿಯೋಗಗಳು ತಿಳಿಯದೇ ಆಗುವದು ।
ಕರ್ಮಭೋಗವು ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವದು । ಅಲ್ಲದ ರೋಗಗಳ ಉದ್ಭವ ಆದರಿಂದ ॥ 33

ಇಸ್ವಿಸನ್ ಹತ್ತೊಂಭತ್ತು ನೂರಾ ಒಂಭತ್ತು । ದುರ್ದೈವವು ಭೀಮಾಜಿಯ ಕಾಡಹತ್ತಿತು ।
ಕಫಕ್ಷಯ ಉಂಟಾಯಿತು । ಆದರಿಂದ ಜ್ವರ ಬರತೊಡಗಿತು ॥ 34

ಅಸಹ್ಯವಾದ ಕೆಮ್ಮು ಬರತೊಡಗಿತು । ಬರುಬರುತ್ತ ಜ್ವರ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿತು ।
ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಬಲಿಯುತ್ತ ಹೋಯಿತು । ನಿರಾಶನಾದ ಭೀಮಾಜಿ ॥ 35

ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬುರುಗು ಬರುವದು । ಬಾಯಿಗೆ ಸವುಳು ಮತ್ತು ರಕ್ತ ನೀರು ಬರುವುದು ।
ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತಳಮಳವಾಗುವದು । ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗದು ॥ 36

ಜಡ್ಡಿನವನಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ । ಗಾತ್ರಗಳು ಸೊರಗಿ ಒಣಗುತ್ತ ನಡೆದ ।
ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದ । ಬಹಳ ಪೀಡಿತನಾದನು ॥ 37

ಅನ್ನ ನೀರು ರುಚಿಸದು । ಗಂಜಿಯೂ ಜೀರ್ಣಿಸದು ।
ಆದರಿಂದ ಏನೂ ಮಾಡಲು ತಿಳಿಯದು । ಅಸಹ್ಯ ಕಷ್ಟವು ಜೀವಕ್ಕೆ ॥ 38

ಮಾಡಿ ಆಯಿತು ದೇವರು ದಿಂಡರು । ವೈದ್ಯ ಡಾಕ್ಟರರು ಕೈಯ್ಯೂರಿದರು ।
ಜೀವದ ಆಶೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟರು । ಭೀಮಾಜಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ॥ 39

ಉದ್ವಿಗ್ನರಾದರು ಪಾಟೀಲರು । ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ಬದುಕಿರಲಾರರು ।
ಬರುಬರುತ್ತ ಬಹಳೇ ಸೋತರು । ದಿನಗಳೆಣಿಕೆ ನಡೆಯಿತು ॥ 40

ಕುಲ ದೇವತೆಯನು ಆರಾಧಿಸಲು । ಅವಳು ಆರೋಗ್ಯ ಕೊಡದಾದಳು ।
ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿಗಳೆಲ್ಲರಲೂ । ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಪಾಟೀಲರು ದಣಿದರು ॥ 41

ಕೆಲವರೆನ್ನುವರಿದು ಅಂಗರೋಗ । ಎಂಥದಿದ್ದೀತು ಈ ದೈವ ಯೋಗ ।
ಬಂದಿದೆ ಅವರಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲ ಭೋಗ । ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯದಿದಕೆ ॥ 42

ಡಾಕ್ಟರರಾದರು ಹಕೀಮರಾದರು । ಉಪಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ದಣಿದರು ।
ಯಾರದು ಏನೂ ಉಪಾಯ ನಡೆಯದು । ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಗಿಯಿತು ಎಲ್ಲರದೂ ॥ 43

ಪಾಟೀಲ ಬಹಳ ಹತಾಶನಾದ । ದೇವಾ ನಾನೇನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದ ।
ಅದರಲ್ಲೊಂದೂ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದೇ । ಅಂಥ ಪಾಪವದಾವುದು ಘಟಿಸಿತು ॥ 44

ದೇವರಾದರೂ ಎಂಥ ವಿಲಕ್ಷಣ । ಸೌಖ್ಯ ಭೋಗಿಸುವಾಗ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ।
ಆಗಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಸ್ಮರಣ । ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿ ಅವನದು ॥ 45

ಎಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೇ । ಸಂಕಟ ಪರಂಪರೆಗಳ ಕಳಿಸ ಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗ್ಗೆ ।
ತನ್ನ ಸ್ಮರಣವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುವನಾದಾಗ್ಯೆ । 'ಓಡಿ ಬಾ ನಾರಾಯಣ' ಎಂದೆನಿಸುವನು ॥ 46

ಕಳಕಳಿಯ ಈ ಕರೆ ದೇವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು । ಕೂಡಲೇ ದೇವರಿಗೆ ಕರುಣೆ ಬಂತು ।
ಆಗ ಭೀಮಾಜಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಾಯಿತು । ನಾನಾರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ॥ 47

ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಆಗದಂತಹುದನು । ನಾನಾ ಏನಾದರೂ ಮಾಡುವನು ।
ಇಂಥ ಪೂರ್ಣವಿಶ್ವಾಸವನು । ಪಾಟೀಲನಿಟ್ಟಿದ್ದನು ನಾನಾನಲ್ಲಿ ॥ 48

ಅದೇ ಅವರ ಶುಭಶಕುನ । ಅದೇ ಅವರ ರೋಗದ ಶಮನ ।
ಮುಂದೆ ಸವಿಸ್ತರ ಪತ್ರವನ । ನಾನಾರಿಗೆ ಬರೆದು ಕಳಿಸಿದರು ॥ 49

ನಾನಾಸಾಹೇಬರ ಸ್ಮರಣೆಯಾಗುವದು । ಸಾಯಿನಾಥರಿತ್ತ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯದು ।
ಇದೇ ರೋಗ ನಿವಾರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದುದು । ಸಂತರ ಲೀಲೆಯೇ ಅತರ್ಕ್ಯವಿರುವದು ॥ 50

ಇದೇನು ಕಾಲಚಕ್ರದ ರಚನೆಯೋ । ಅಥವಾ ಇದೂ ಒಂದು ಈಶ್ವರೀಯ ಯೋಜನೆಯೋ ।
ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅನ್ಯಥಾ ಕಲ್ಪನೆಯು । ಬಂದು ವಾಲ್ಗನೆ ಮಾಡಬಾರದು ॥ 51

ಒಳ್ಳೆಯದೋ ಕೆಟ್ಟದ್ದೋ ಕ್ರಿಯೆ ಆಗುವುದಕೆ । ಈಶ್ವರನೇ ಸೂತ್ರಧಾರಿ ಇದೆಲ್ಲದಕೆ ।
ಅಳಿಸುವುದಕೆ ಉಳಿಸುವುದಕೆ । ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅವನೇ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ॥ 52

ಔಷಧಿಗಳ ತಿಂದು ತಿಂದು ಬೇಸತ್ತಿರುವೆ । ಜೀವಿತದ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಹತಾಶನಾಗಿರುವೆ ।
ಉದಾಸವಾದಂತಿದೆ ಎಲ್ಲ ಜಗವೇ । ಹೀಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದರು ಚಾಂದೋರಕರರಿಗೆ ॥ 53

ಡಾಕ್ಟರರು ಆಶೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವರು । ದುಃಸಾಧ್ಯ ವ್ಯಾಧಿ ಇದು ಎಂದಿರುವರು ।
ಹಕೀಮ ವೈದ್ಯರೆಲ್ಲ ದಣಿದರು । ನನ್ನ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಅಳಿದಿದೆ ॥ 54

ಆದರೂ ನನ್ನ ವಿನಂತಿ ತಮಗಿದು । ತಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿ ನನಗಾಗಲೇ ಬೇಕೆಂದು ।
ಮನಸಿನಲೊಂದು ಆಶೆ ಇರುವದು । ತಮ್ಮ ಚರಣದಲಿ ಈ ಬೇಡಿಕೆ ॥ 55

ಚಾಂದೋರಕರರು ಪತ್ರ ಓದಿದರು । ಅವರೂ ಮನದಲಿ ಖಿನ್ನರಾದರು ।
ಭೀಮಾಜಿ ಪಾಟೀಲ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯವರು । ನಾನಾರ ಮನ ಕರಗಿತು ॥ 56

ಉತ್ತರದಲಿ ಬರೆದರು ಉಪಾಯವನೊಂದು । ಸಾಯಿ ಬಾಬಾರ ಚರಣಹಿಡಿಯುವದು ।
ಇದೊಂದೇ ತರಣೋಪಾಯ ಉಳಿದಿರುವದು । ತಂದೆ ತಾಯಿ ಅವನೊಬ್ಬನೇ ॥ 57

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕರುಣಾಳು ತಾಯಿ ಅವಳು । ಕರೆದೊಡನೆ ಓಡಿ ಬರುವಳು ।
ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಳು । ಮಕ್ಕಳ ಅನುಕೂಲತೆಯ ತಿಳಿದು ॥ 58

ಕ್ಷಯ ರೋಗವೇನು ದೊಡ್ಡದು । ದರ್ಶನದಿಂದ ಮಹಾರೋಗವೇ ಹೋಗುವದು ।
ತಿಲಪ್ರಾಯವೂ ಶಂಕಿಸಕೂಡದು । ಗಟ್ಟಿ ಅವರ ಪಾದಗಳ ಹಿಡಿ ಹೋಗು ॥ 59

ಕೊಡುವರು ಯಾರು ಏನು ಕೇಳಿದ್ದು । ಹಿಡಿದಿರುವರವರು ಅಂಥ ಬಿರುದು ।
ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳುವೆ ತ್ವರೆ ಮಾಡು । ದರ್ಶನ ತೆಗೆದುಕೋ ಸಾಯಿಯದು ॥ 60

ಭಯಗಳೊಳಗೇ ಭಯ ದೊಡ್ಡದು । ಮರಣಕ್ಕಿಂತ ಇರುವದಾವುದು ।
ಸಾಯಿಯ ಚರಣಗಳ ಗಟ್ಟಿ ಹಿಡಿಯುವದು । ಅಭಯ ನೀಡುವವನವನೊಬ್ಬನೇ ॥ 61

ಪಾಟೀಲನ ವ್ಯಥೆ ಹೀಗಿದೆ । ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ತಲುಪಿದೆ ।
ಯಾವಾಗ ಸಾಯಿನಾಥನ ಕಂಡೆನೆಂಬುದೇ । ಚಿಂತೆ ಯಾವಾಗ ಕಾರ್ಯಾರ್ಥಸಾಧಸೀತೆಂದು ॥ 62

ಎಂದನು ಸಾಮಾನು ಕಟ್ಟಿರಿ । ಬೇಗನೆ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿರಿ ।
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶಿರಡಿಯತ್ತ ಹೊರಡಿರಿ । ಪಾಟೀಲ ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಅಧೀರನಾಗಿ ॥ 63

ಈ ರೀತಿ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಲಿ । ಹೋಗಿ ಬರುವೆನೆಂದಲ್ಲರಿಗೆ ಹೇಳಿ ।
ಪಾಟೀಲರು ಹೊರಟರು ಶಿರಡಿಯಲ್ಲಿ । ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ॥ 64

ಜೊತೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆಪ್ತಜನ । ಭೀಮಾಜಿ ಹೊರಟನು ತಡಮಾಡದೆನೆ ।
ಬಹಳ ಉತ್ಕಂಠಿತವಾಗಿದೆ ಮನ । ಶಿರಡಿಯನು ಯಾವಾಗ ಕಂಡೇನೆಂದು ॥ 65

ಮಶೀದಿಯ ಚೌಕದ ಬದಿಗೆ । ಚಕ್ಕಡಿ ಬಂದಿತು ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ।
ನಾಲ್ವರು ಎತ್ತಿಕೊಂಡವನ ಕೈಯ್ಯೊಳಗೆ । ಭೀಮಾಜಿಯ ಮೇಲೆ ತಂದರು ॥ 66

ನಾನಾ ಸಾಹೇಬರು ಜೊತೆಗಿದ್ದರು । ಮಾಧವರಾಯರೂ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರು ।
ಮಾಧವರಾಯರ ಮಾರ್ಗವಾಗಿಯೇ ಹೋಗುವರು । ಕಾರ್ಯ ಸುಗಮವಾಗಲು ॥ 67

"ಶ್ಯಾಮಾ ಈ ಕಳ್ಳನನು ತಂದು । ನನ್ನ ಮೈ ಮೇಲೆ ಹಾಕುವದು ।
ಒಳ್ಳೆಯದೇ ನಿನ್ನ ಕೃತಿ ಇದು" । ಪಾಟೀಲನ ಕಂಡು ಬಾಬಾ ನುಡಿದರಿಂತು ॥ 68

ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ ಇಟ್ಟು ತಲೆ । ಭೀಮಾಜಿ ಸಾಯಿನಾಥರಿಗೆ ನುಡಿದನಾಗಲೇ ।
ಕೃಪೆ ಮಾಡಿರಿ ಈ ಅನಾಥನ ಮೇಲೆ । ದೀನಾನಾಥನೇ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು ॥ 69

ನೋಡಿ ಪಾಟೀಲನ ವ್ಯಥೆಯನಿಂತು । ಸಾಯಿನಾಥರಿಗೆ ದಯೆ ಬಂತು ।
ಆಗಲೇ ದುಃಖಾವಸ್ಥೆ ಮುಗಿಯಿತು । ಎಂದು ಪಾಟೀಲ ನಂಬಿದ ॥ 70

ನೋಡಿ ಭೀಮಾಜಿಯ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯನು । ಕೃಪಾಸಾಗರ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥನು ।
ಅಪರಿಮಿತವಾಗಿ ಮರುಗಿದನು । ಸಸ್ಮಿತ ಮುಖನಾಗಿ ನುಡಿದನಾಗ ॥ 71

"ಕುಳಿತುಕೋ ಇನ್ನು ಚಿಂತೆ ಬಿಡು । ಚಿಂತೆ ಮಾಡರು ವಿಚಾರವಂತರೆಂದೂ ।
ನಿನ್ನ ಭೋಕ್ತೃತ್ವ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತಿಂದು । ಶಿರಡಿಯಲಿ ಕಾಲು ಇಟ್ಟಾಗಲೇ ॥ 72

ಆಕಂಠ ಸಂಕಟಾರ್ಣವದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರೂ । ಮಹಾದುಃಖದ ಗರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ।
ಅಂಥವರು ಈ ಮಶೀದಿ ಮಾಯಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿದರೂ । ಸುಖದ ಮೇಲೆಯೇ ಆರೂಢರಾದಂತೆ ತಿಳಿಯಿರಿ ॥ 73

ಇಲ್ಲಿಯ ಫಕೀರ ಬಲು ದಯಾವಂತ । ವ್ಯಥೆಯ ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುವನಾತ ।
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪಾಲಿಸುವನಾತ । ಆ ದಯಾವಂತ ಎಲ್ಲರನೂ ॥ 74

ಅದಕಾಗಿ ನೀನು ನೋಡಿಲ್ಲಿ । ಹೋಗಿ ಇರು ಭೀಮಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ।
ಆರಾಮ ಆದೀತು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ । ಚಿಂತೆಯನೇನೂ ಮಾಡಬೇಡ" ॥ 75

ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಆಯುಷ್ಯಹೀನ । ಸುದೈವದಿಂದವನಿಗಾದರೆ ಅಮೃತ ಸಿಂಚನ ।
ಕೂಡಲೇ ಪಡೆಯುವನು ಪುನರುಜ್ಜೀವನ । ಹಾಗೇ ಸಮಾಧಾನ ಪಾಟೀಲನಿಗೆ ॥ 76

ಕೇಳಿ ಸಾಯಿವದನದ ಈ ವಚನ । ಮರಣೋನ್ಮುಖನಿಗೆ ಅಮೃತ ಪಾನ ।
ಅಥವಾ ತೃಷಾರ್ಥನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಂತೆ ಜಲಪಾನ । ಹಾಗೆ ಪಾಟೀಲನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು ॥ 77

ಪ್ರತಿ ಐದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ । ರಕ್ತದ ಮುಕ್ಕಳಿಕೆ ಬರುವುದು ಬಾಯಿಗೆ ।
ಒಂದು ತಾಸು ಬಾಬಾರ ಎದುರಿಗೆ । ಕುಳಿತಾಗ ಆರಾಮ ಎನಿಸಿತ್ತು ॥ 78

ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ವ್ಯಥೆಯ ಪರೀಕ್ಷಣ । ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ಅದರ ಉದ್ಭವದ ಕಾರಣ ।
ಕೇವಲ ಮಾಡಲು ಕೃಪಾ ನಿರೀಕ್ಷಣ । ರೋಗೋನ್ಮೂಲನ ತತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ॥ 79

ಕೇವಲ ಅವರ ಕೃಪಾ ನಿರೀಕ್ಷಣಕೆ । ಒಣಗಿದ ಕಾಷ್ಠಕ್ಕೂ ಒಡೆಯುವದು ಮೊಳಕೆ ।
ವಸಂತ ಋತುವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅದಕೆ । ಹೂವು ಹಣ್ಣುಗಳಾಗುವವು ಅಂತೆ ॥ 80

ರೋಗವೋ ಆರೋಗ್ಯವೋ ಯಾವುದೇ ಇರಲು । ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳ ಕ್ಷಯವಾಗಲು ।
ಯಾರದು ಅವರೇ ಬೇಕು ಭೋಗಿಸಲು । ಅದರ ಹೊರತು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ ॥ 81

ಕೇವಲ ಭೋಗಿಸುವದರಿಂದಲೇ ಅದರ ಕ್ಷಯ । ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರದಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದಿದೆ ಈ ನಿಶ್ಚಯ ।
ಭೋಗಿಸುವದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಉಪಾಯ । ನಿವೃತ್ತಿ ದಾಯಕವಾಗಲಾರದು ॥ 82

ಆದರೂ ಸುದೈವದಿಂದಾದರೆ ಸಂತದರ್ಶನ । ಅದೊಂದು ವ್ಯಾಧಿಗೆ ಉಪಶಮನ ।
ವ್ಯಾಧಿಗ್ರಸ್ತನು ಆಗ ಸಹಿಸುವನು ವ್ಯಾಧಿಯನ । ದುಃಖವಿಲ್ಲದೇ ಸಹಜದಲ್ಲೇ ॥ 83

ವ್ಯಾಧಿತೋರುವದು ದಾರುಣ ಭೋಗವನು । ಸಂತನು ತನ್ನ ಕರುಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರುವನು ।
ಅದರಿಂದ ದುಃಖವಿಲ್ಲದೆ ಭೋಗಿಸುವನು । ಸಂತರು ದುಃಖವ ನಿವಾರಿಸುವರು ॥ 84

ಕೇವಲ ಬಾಬಾರ ಶಬ್ದವೇ ಪ್ರಮಾಣ । ಅದೇ ಇರುವುದು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ರಾಮಬಾಣ ।
ಒಮ್ಮೆ ಕೃಷ್ಣಶ್ವಾನವು ತಿನ್ನಲು ಮೊಸರು ಅನ್ನ । ಹಿಮಜ್ವರದ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು ॥ 85

ಕಥೆಯ ನಡುವೆ ಈ ಅಡ್ಡ ಕಥೆ ಏನು । ಎನಿಸೀತಾದರೂ ಇದರ ಜೊತೆ ಕೇಳಲಿದನು ।
ತಿಳಿಯುವಿರಿ ಅದರ ಸಮರ್ಪಕತೆಯನು । ಇದರ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಸಾಯಿಯೇ ॥ 86

"ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಹೇಳುವೆನು" । ಸಾಯಿಯವರೇ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿರುವರಿದನು ।
ಅವರೇ ಈ ಕಥೆಗಳ ನೆನಪನ್ನು । ಕೊಟ್ಟರು ನನಗೆ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ॥ 87

ಬಾಳಾಗಣಪತನೆಂಬ ಹೆಸರು । ಜಾತಿಯಲವನು ಸಿಂಪಿಗನು ।
ಅವನು ಮಶೀದಿಗೆ ಬಂದು । ಅತಿ ದೀನನಾಗಿ ವಿನಂತಿಸುವನು ॥ 88

ನಾನೇನು ಅಂಥ ಪಾಪ ಮಾಡಿದೆ । ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಚಳಿಜ್ವರ ನನ್ನ ಬಿಡದಾಗಿದೆ ।
ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದೆ । ಆದರೂ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಸರಿಯದು ॥ 89

ಇನ್ನಿದಕೇನು ಉಳಿದಿದೆ ನಾ ಮಾಡಲು । ಮುಗಿದವೆಲ್ಲ ಔಷಧ ಕಷಾಯಗಳು ।
ನೀವೇ ಇನ್ನು ಈ ಜ್ವರ ಹೋಗಲು । ಉಪಾಯವನೊಂದು ಹೇಳಿರಿ ॥ 90

ಬಾಬಾರಿಗವನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ಬಂದು । ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಿದು ।
ಹಿಮಜ್ವರಕೆ ಉಪಾಯವೊಂದು । ಹೇಳಿದ ವಿಚಿತ್ರವನು ಕೇಳಿರಿ ॥ 91

"ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಲಿಸಿ ಮೊಸರು ಅನ್ನವ । ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯ ಗುಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ।
ಕರಿನಾಯಿಗೆ ತಿನಿಸಲು ಆ ಅನ್ನವ । ಹಿಮಜ್ವರವು ಕೂಡಲೇ ಬಿಟ್ಟೀತು" ॥ 92

ಬಾಳಾ ಹೆದರುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೋದ । ಹೋಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕತೊಡಗಿದ ।
ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅನ್ನವನು ನೋಡಿದ । ಆದರ ಬದಿಗೇ ಮೊಸರೂ ಇದ್ದಿತು ॥ 93

ಬಾಳಾನ ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಬಂತು । ಅನ್ನ ಮೊಸರೇನೋ ಸಿಕ್ಕಿತು ।
ಕರಿಯ ನಾಯಿಯು ಸಾಧಿಸಿ ಅದೇ ಹೊತ್ತು । ಗುಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದೀತೇ ॥ 94

ಆದರೆ ಬಾಳಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದ । ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ।
ಎದುರಿಗೇ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ನಾಯಿಯ ಕಂಡ । ಬಾಲ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ ನಿಂತಿತ್ತದು ॥ 95

ನೋಡಿ ಯೋಗ ಕೂಡಿದ್ದಿಂತು । ಬಾಳಾಗೆ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಯಿತು ।
ಅದಕೆ ಮೊಸರನ್ನವನು ತಿನಿಸಿ ಆಯಿತು । ಬಾಬಾರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಸಿದ ॥ 96

ಸಾರಾಂಶ ನಡೆದ ಈ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ । ಯಾರು ಏನೇ ಹೇಳಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ।
ಆಗಿನಿಂದ ಜ್ವರ ಸರಿಯಿತು ಹಿಂದಕ್ಕೆ । ಬಾಳಾಗೆ ಆರಾಮವಾಯಿತು ॥ 97

ಹೀಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಬಾಪೂಸಾಹೇಬ ಬುಟ್ಟಿಯವರಿಗೆ । ಚಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ।
ನೋವಾಗಿ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ । ವಾಂತಿ ಭೇಧಿಗಳಾಗತೊಡಗಿದವು ॥ 98

ಎಲ್ಲ ಔಷಧಗಳಿಂದ ಕಪಾಟು ತುಂಬಿತು । ಆದರೆ ಒಂದೂ ಉಪಯೋಗ ಬೀಳದಾಯಿತು ।
ಬಾಪೂಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು । ಬಹಳ ವಿಚಾರದಲಿ ಬಿದ್ದರು ॥ 99

ವಾಂತಿ ಭೇಧಿಗಳು ಆಗಿ ಆಗಿ । ಬಾಪೂ ಸಾಹೇಬರು ಕ್ಷೀಣರಾಗಿ ।
ನಿತ್ಯ ನೇಮದಂತೆ ಬಾಬಾ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ । ಹೋಗಲು ಬಲ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ॥ 100

ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತು ಬಾಬಾರಿಗೆ । ಕರೆಸಿಕೊಂಡರವರನು ಎದುರಿಗೆ ।
ಕೂಡ್ರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರು ಹೀಗೆ । ಇನ್ನು ಮಲವಿಸರ್ಜನೆಗೆ ಹೋದೀಯೆ ಹುಷಾರ ॥ 101

ಅವನೆದುರು ತೋರ್ಬೆರಳನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ । ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಅವನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ।
ಇನ್ನು ವಾಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ । ಎಂದು ಬಾಬಾ ಹೇಳಿದರು ॥ 102

ತಾತ್ಪರ್ಯವೆಂದರೆ ಆ ಶಬ್ದಗಳ ಜೋರು ಕಂಡು । ಎರಡೂ ವ್ಯಾಧಿಗಳು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ।
ತಮ್ಮ ತಳಕಿತ್ತುಕೊಂಡು । ಓಡಲಾಗಿ ಬುಟ್ಟಿ ಅರಾಮಾದರು ॥ 103

ಒಮ್ಮೆ ಊರಲ್ಲಿ ಕಾಲರಾ ರೋಗ ಬಂತು । ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಯಿತು ।
ವಾಂತಿ ಭೇದಿಯಾಗತೊಡಗಿತು । ನೀರಡಿಕೆಯಿಂದ ಬಾಯಾರತೊಡಗಿತ್ತು ॥ 104

ಹತ್ತಿರವೇ ಡಾಕ್ಟರ್ ಪಿಳ್ಳೆ ಇದ್ದ । ಅವನೆಲ್ಲ ಉಪಾಯಗಳ ಮಾಡಿದ ।
ಉಪಯೋಗವೇನೂ ಆಗದಿದ್ದುದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ । ಆಮೇಲೆ ಬಾಬಾರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ ॥ 105

ಹೇಗೆ ಏನೇನು ನಡೆಯಿತೆಂಬುದ । ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ ನಿವೇದಿಸಿದ ।
ಅವಗೆ ಕಾಫಿ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯೋ ನೀರು ಕೊಡುವುದೋ । ಎಂದು ಬಾಬಾರನ್ನು ಕೇಳಿದ ॥ 106

ಆಗ ಬಾಬಾ ನುಡಿದರವಗೆ । "ಅಕ್ರೋಟ, ಪಿಸ್ತೆ ಬದಾಮು ಹಾಕಿ ಹಾಲೊಳಗೆ ।
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುದಿಸಿ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಡಿರಿ ಅವನಿಗೆ । ಅದರಿಂದ ಸರಿಯಾಗುವದು ॥ 107

ಅದರಿಂದ ಅವನ ನೀರಡಿಕೆ ಶಮನವಾದೀತು । ವ್ಯಾಧಿಹರಣವೂ ಬೇಗನೆ ಆದೀತು" ।
ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೊಡಲು ಅದನಷ್ಟು । ಉಪದ್ರವ ನಿರಸನವಾಯಿತು ॥ 108

'ಅಕ್ರೋಟ ಬದಾಮ ಪಿಸ್ತೆ ಕೊಡಿರೆನ್ನುವದು । ಕೊಡುವದರಿಂದ ಕಾಲರಾ ನಿಲ್ಲುವದು' ।
ಬಾಬಾರ ಶಬ್ದದಲಿಟ್ಟ ವಿಶ್ವಾಸವೇ ಇದು । ಇಲ್ಲಿ ಶಂಕೆ ಸಲ್ಲದು ॥ 109

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ದರ್ಶನದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ । ಬಂದರೊಬ್ಬ ಸ್ವಾಮಿ ಆಳಂದಿಯಿಂದ ।
ಶಿರಡಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದ । ಅವರು ಸಾಯಿ ಆಶ್ರಮಕೆ ಬಂದರು ॥ 110

ಇತ್ತವರಿಗೆ ಕರ್ಣರೋಗ । ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯಿಂದಾಗುತ್ತಿತ್ತು ನಿದ್ರಾಭಂಗ ।
ಮಾಡಿಸಿದರೂ ಶಸ್ತ್ರ ಪ್ರಯೋಗ । ಉಪಯೋಗವಿನಿತೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ ॥ 111

ಸಹಿಸಲಾರದ ಹೊಡೆತ ಸುರುವಾಯಿತು । ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕಾರ ಯಾವದೂ ನಡೆಯದಾಯಿತು ।
ಎನಿಸಿತು ಇನ್ನು ಹೊರಟರಾಯಿತು । ಅದಕ್ಕೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆಯಲು ಹೋದರು ॥ 112

ಸಾಯಿ ಪದಗಳಿಗಭಿವಂದಿಸಿ । ಉದಿ ಪ್ರಸಾದಗಳ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ।
ಯಾವಾಗಲೂ ಕೃಪೆ ಇರಿಸಿ । ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದವ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು ॥ 113

ಮಾಧವರಾವ ದೇಶಪಾಂಡೆಯವರು । ಕಿವಿನೋವಿಗಾಗಿ ವಿನಂತಿಸಿದರು ।
ಮಹಾರಾಜರು ಆಶ್ವಾಸನೆ ಇತ್ತರು । "ಅಲ್ಲಾ ಅಚ್ಛಾ ಕರೇಗಾ" ಎಂದು' ॥ 114

ಹೀಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದವ ಪಡೆದು । ಸ್ವಾಮಿ ತಿರುಗಿ ಪುಣೆಗೆ ಬಂದು ।
ತಿಳಿಸಿದರು ಪತ್ರ ಬರೆದು । ಹೊಡೆತ ಪೂರ್ತಿ ನಿಂತಿದೆಯೆಂದು ॥ 115

ಊತ ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಇದೆ । ಶಸ್ತ್ರ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ।
ಮತ್ತೆ ಆ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲೆಂದೇ । ಮುಂಬಯಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದಿರುವೆ ॥ 116

ಅದಕೆ ಡಾಕ್ಟರರ ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ । ನೋಡಿದರು ಕಿವಿಯ ಕಡೆ ।
ಊತವನೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದೆ । ಇದ್ದಾಗ ಬಾಬಾರ ಕೃಪೆ ಎಂದೆನಿಸಿತು ॥ 117

ಇದಕೆ ಡಾಕ್ಟರರ ಮಾತಿನಂತೆ । ಶಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗದಿಲ್ಲ ಅವಶ್ಯಕತೆ ।
ಅದರಿಂದ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ದುರ್ಧರ ಚಿಂತೆ । ದೂರಾಗಿ ಅಚ್ಚರಿ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ॥ 118

ಹೀಗೆಯೇ ಕಥೆಯು ಇನ್ನೊಂದು । ಪ್ರಸಂಗ ವಶವಾಗಿ ಮನಸಿಗೆ ಬಂದು।
ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಇದನೊಂದು । ಈ ಅಧ್ಯಯವನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ ॥ 119

ಸಭಾಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಹಾಸ । ಕಟ್ಟಲು ಆರಂಭಿಸಿದ ದಿವಸ ।
ಅದರ ಮೊದಲು ಎಂಟು ದಿವಸ । ಮಹಾಜನಿಯವರಿಗೆ ಆಮಸಂಕೆ ಸುರುವಾಯಿತು ॥ 120

ಭೇಧಿ ಬಹಳ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು । ಮನದಲಿ ಬಾಬಾರ ಮೇಲೆ ಭಾರವಿಟ್ಟು ।
ಔಷಧ ಉಪಚಾರಗಳ ಮಾಡುವುದು ಬಿಟ್ಟು । ಅತ್ಯಂತ ಬೇಸರ ಪಟ್ಟರು ॥ 121

ಸಾಯಿ ಪೂರ್ಣ ಅಂತ ಜ್ಞಾನಿಗಳಿರುವರು । ಇದನು ಮಹಾಜನಿಯವರು ಅರಿತಿದ್ದರು ।
ಅದಕಾಗಿಯೇ ಈ ಅಸ್ವಾಸ್ಥಯನು ಅವರು । ಬಾಬಾರೆದರು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ॥ 122

ಅವರ ಮನಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ್ಗ । ನಿವಾರಣ ಮಾಡುವರು ತಾವಾಗೆ ।
ವ್ಯಾಧಿಯ ತಾಳಿದರು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ । ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟವರ ಮೇಲೆ ॥ 123

ಭೋಗವನು ಭೋಗಿಸುವೆನು ಬಂದದ್ದು । ಆದರೆ ಪೂಜೆಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಆಗಬಾರದು ।
ಕಾಕಾರ ಪ್ರಬಲ ಇಚ್ಛೆ ಇದು । ಯಾವಾಗಲೂ ಮನದಲಿ ॥ 124

ಭೇದಿ ಬಹಳ ಸಲ ಆಗ ತೊಡಗಿದಾಗ । ಅದೂ ಪ್ರಮಾಣವನು ಮೀರಿದಾಗ ।
ಇನ್ನು ಆರತಿ ಸೇವೆ ತಪ್ಪೀತೆನಿಸಿದಾಗ । ಏನು ಮಾಡುವರು ನೋಡಿರಿ ॥ 125

ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಒಂದು ತಂಬಿಗೆ । ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲೂ ಕೈಗೆ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ।
ಮಶೀದಿಯ ಒಂದು ಬದಿಗೆ । ತಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತಿದ್ದರು ॥ 126

ತಾವೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಬಾಬಾರ ಬಳಿಗೆ । ಚರಣ ಸಂವಾಹನ ಮಾಡುವದಕೆ ।
ತಪ್ಪದೇ ಹಾಜರಿರಬೇಕು ಆರತಿಗೆ । ನಿತ್ಯ ನೇಮ ಅವರದಾಗಿತ್ತು ॥ 127

ಒಂದು ವೇಳೆ ಹೊಟ್ಟೆ ನೊಂದರೆ । ತುಂಬಿದ ತಂಬಿಗೆ ಇರುವುದು ಹತ್ತಿರ ।
ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳ ನೋಡಿ ಹತ್ತಿರ । ನಿರ್ಮಲರಾಗಿ ಬರುವರು ॥ 128

ಹೀಗೆ ಫರಶಿಯ (ಕಲ್ಲು) ಹಾಕಲು । ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯನು ಕೇಳಲು ।
ತಾತ್ಯಾಬಾರಿಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಲು । ಏನೆಂದರು ಅದ ಕೇಳಿ ॥ 129

"ನಾವು ಹೊರಟಿರುವೆವು ಲೇಂಡಿಗೆ ಈಗಲೇ । ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ।
ಆರಂಭಿಸಬೇಕು ಕೂಡಲೇ । ಈ ಫರಶಿಯ ಕೆಲಸವನು" ॥ 130

ಬಾಬಾ ಹೋಗಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದರು । ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು ।
ಪಾದ ಸಂವಾಹನ ಆರಂಭಿಸಿದರು । ಕಾಕಾ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದು ॥ 131

ಕೋಪರಗಾವದಿಂದ ಟಾಂಗೆಯಲ್ಲಿ । ಮುಂಬಯಿಯ ಭಕ್ತರು ಬಂದಿಳಿದಲ್ಲಿ ।
ಪೂಜಾ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ । ಬಂದು ಬಾಬಾಗೆ ಅಭಿವಂದಿಸಿದರು ॥ 132

ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರ ಕೂಡಿಕೊಂಡು । ಪೂಜೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ।
ಅಂಧೇರಿಯಿಂದ ಪಾಟೀಲರೂ ಬಂದು । ದಾರಿಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತರು ॥ 133

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ । ರಥ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ।
ಗುದ್ದಲಿಯ ಪೆಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಅಲ್ಲಿ । ಫರಶಿಯ ಕೆಲಸ ಆರಂಭವಾಯಿತು ॥ 134

ಆ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿದರು ಮಾತ್ರ । ಬಾಬಾ ತಾಳಿದರು ನೃಸಿಂಹಾವತಾರ ।
ಕಣ್ಣು ಕಿಸಿದು ಭಯಂಕರ । ಕೂಗಾಟ ಆರಂಭಿಸಿದರು ॥ 135

ಯಾರು ಹಾಕಿದರು ಗುದ್ದಲಿಯ ಪೆಟ್ಟನ್ನು । ಅವರ ನಡವನ್ನೇ ಮುರಿಯುವೆನು ।
ಎನ್ನುತ್ತ ಎದ್ದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು ಕೋಲನ್ನು । ಹೆದರಿ ತಣ್ಣಗಾದರೆಲ್ಲರೂ ॥ 136

ಗುದ್ದಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಆಳು ಓಡಿದ । ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ದೆಗೆದ ।
ಕಾಕಾನೂ ಒಳಗೊಳಗೇ ಬೆಚ್ಚಿದ । ಅವನ ಕೈಯನ್ನೇ ಹಿಡಿದರು ಬಾಬಾ ॥ 137

ಎಂದರು ಎಲ್ಲಿ ಹೊರಟೆ ಕೂಡು ಕೆಳಗೆ । ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಾತ್ಯಾ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಬಂದರಲ್ಲಿಗೆ ।
ಅವರೂ ಸಿಕ್ಕರು ಆ ಬೈಗುಳ ಸುರಿಮಳೆಗೆ । ಸಾಕಷ್ಟು ಬಾಬಾ ಅವರಿಂದ ॥ 138

ಅಂಗಳದ ಹೊರಗೆ ನಿಂತ ಜನರನ್ನು । ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈದರು ಅವರನ್ನು ।
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದ ಹುರಿದ ನೆಲಗಡಲೆಯ ಚೀಲವನ್ನು । ತಮ್ಮತ್ತ ಎಳೆದುಕೊಂಡರು ॥ 139

ಬಾಬಾ ಆವೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ್ಯೆ । ಯಾರಾದರೂ ಬಂದವರು ಮಶೀದಿಗೆ ।
ಓಡಿ ಹೋದರು ಬಾಬಾರ ಹೆದರಿಕೆಗೆ । ಅಂಥವರಲ್ಲೊಬ್ಬರದಿರಬೇಕದು ॥ 140

ನಾಲ್ಕು ಸೇರಿನಷ್ಟು ಕಾಳು ಇರಬಹುದು । ಮುಷ್ಠಿ ಮುಷ್ಠಿ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ।
ಕೈ ಮೇಲೆ ತಿಕ್ಕುವದು । ಊದಿ ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡುತಿದ್ದರು ॥ 141

ಆಮೇಲೆ ಆ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಕಾಳುಗಳನು ತಂದು । ಮಹಾಜನಿಯವರಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸುವದು ।
ಒಂದು ಕಡೆ ಬಯ್ಯುವದು । ಕಾಳು ತಿಕ್ಕುವದು ನಡೆದೇ ಇತ್ತು ॥ 142

ತಗೋ ತಿನ್ನು ತಿನ್ನು ಅನ್ನುತ್ತ । ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಕಾಳುಗಳನು ಕೈಯಲಿ ಹಾಕುತ್ತ ।
ನಡುನಡುವೆ ತಾವೂ ತಿನ್ನುತ್ತ । ಕಾಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿದರು ॥ 143

ಕಾಳು ಮುಗಿಯಲು ಎಂದರು । ನೀರಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ ತನ್ನಿರಿ ನೀರು ।
ಕಾಕಾ ತಂಬಿಗೆ ತುಂಬಿ ತಂದರು । ತಾವೂ ಕುಡಿದು ಅವನಿಗೂ ಕುಡಿ ಎಂದರು ॥ 144

ಕಾಕಾ ನೀರು ಕುಡಿದ ಮೇಲೆ ನುಡಿದರಿಂತು । ನಿನ್ನ ಭೇದಿ ಇನ್ನು ನಿಂತುಹೋಯಿತು ।
ಆ ಬಾಮಣರು ಹೋದರೇನೋ ಸತ್ತು । ಹೋಗಿ ಅವರನು ಕರೆದು ತಾ ॥ 145

ಆ ಮೇಲೆ ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಜನ ಬಂತು । ಮಶೀದಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ತುಂಬಿತು ।
ಫರಶಿ ಕೂಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ಆರಂಭವಾಯಿತು । ಕಾಕಾರ ಆಮಾಂಶ ನಿಂತಿತು ॥ 146

ಭೇದಿಗೆ ಇದು ಎಂಥ ಮದ್ದು । ಆದರೆ ಸಂತರ ಮಾತೇ ಎಲ್ಲದಕೆ ಮದ್ದು ।
ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನೇ ಪ್ರಸಾದವೆಂದು । ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವೆಂಬುದಿಲ್ಲ ॥ 147

ಹರದಾ ಶಹರದ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ । ಹೊಟ್ಟೆ ಶೂಲೆಯಿಂದಾಗಿ ತ್ರಸ್ಥ ।
ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಹೀಗೆ ಕಳೆಯುತ । ಎಲ್ಲ ಉಪಾಯಗಳಾದವು ॥ 148

ಹೆಸರು ಅವನಿಗೆ ದತ್ತೋಪಂತ । ಕರ್ಣೋಪಕರ್ಣವಾಗಿ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಯುತ ।
ಶಿರಡಿಯಲಿ ಸಾಯಿ ಮಹಾಸಂತ । ದರ್ಶನದಿಂದ ಅಪಾಯವ ಕಳೆಯುವರು ॥ 149

ಹೀಗೆ ಅವರ ಕೀರ್ತಿ ಕೇಳಿ । ಶಿರಡಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ।
ವಂದಿಸಿ ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ । ಅವರ ಕರುಣೆಯ ಯಾಚಿಸಿದರು ॥ 150

ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷವಾಗಿದೆ । ಈ ಹೊಟ್ಟೆ ಶೂಲೆ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದೆ ।
ಸಾಕಾಯಿತಿನ್ನು ಇದರ ಪರಮಾವಧಿಯಾಗಿದೆ । ಭೋಗಿಸಲು ಶಕ್ತಿಯೇ ಉಳಿದಿಲ್ಲ ॥ 151

ಯಾರ ಘಾತ ಪಾತಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ । ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ ಅವಮಾನಿಸಿಲ್ಲ ।
ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಮಾತು ನೆನಪಿಲ್ಲ । ಯಾವುದರಿಂದ ಈ ಕಷ್ಟವಾಗುತಿದೆ ॥ 152

ಕೇವಲ ಸಂತಕೃಪಾವಲೋಕನ । ಸಂತ ಪ್ರಸಾದ-ಆಶೀರ್ವಚನ ।
ಇದರಿಂದಲೇ ವ್ಯಾಧಿನಿರಸನ । ಮತ್ತಿನ್ನೇನೂ ಬೇಕಿಲ್ಲದಕೆ ॥ 153

ಹೀಗೆಯೇ ಅನುಭವ ದತ್ತೋಪಂತರಿಗೆ । ಬಾಬಾ ಕರವನು ಶಿರದಲಿ ಇಟ್ಟಾಗ ।
ವಿಭೂತಿ ಆಶೀರ್ವಾದಗಳು ದೊರೆತಾಗ । ಮನಕೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು ॥ 154

ಆಮೇಲೆ ಮಹಾರಾಜರು ಅವನ । ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು ಕೆಲದಿನ ।
ಬರುಬರುತ್ತ ಹೊಟ್ಟೆ ಶೂಲೆಯನ್ನ । ಸಮೂಲ ಕಳೆದು ಬಿಟ್ಟರು ॥ 155

ಇರಲಿ ಇಂಥ ಈ ಮಹಾನುಭಾವರನ್ನು । ಎಷ್ಟೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸಲವರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ।
ಪರೋಪಕಾರದ ಈ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು । ಚರಾಚರಗಳಲಿ ಸದ್ಭಾವ ಇಟ್ಟಿರುವವನನು ॥ 156

ಹೇಳತೊಡಗಲು ಇಂಥ ಈ ಶಬ್ದ ಸ್ತೋತ್ರ । ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ।
ಇನ್ನು ಪೂರ್ವಸಂಧಾನ ಸೂತ್ರ । ಭೀಮಾಜಿ ಚರಿತೆಯ ಮುಂದುವರೆಸುವಾ ॥ 157

ಆಮೇಲೆ ಬಾಬಾ ಉದಿ ತರಿಸಿದರು । ಭೀಮಾಜಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಟ್ಟರು ।
ಅವನ ಹಣೆಗಷ್ಟು ಹಚ್ಚಿದರು । ಶಿರದಲಿ ನಿಜಹಸ್ತವನಿಟ್ಟರು ॥ 158

ಆಜ್ಞೆಯಾಯಿತು ಹೋಗಲು ಮನೆಗೆ । ಪಾಟೀಲರು ನಡೆದರು ಕಾಲ್ನಡಿಗೆ ।
ತಮ್ಮ ಕಾಲಿನಿಂದಲೇ ಗಾಡಿಯವರೆಗೆ । ಕಷ್ಟವೇನೂ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ ॥ 159

ಅಲ್ಲಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನಕೆ ಹೋಗುವರು । ಆ ಸ್ಥಾನ ಸಂಕುಚಿತವಾಗಿತ್ತಾದರೂ ।
ಬಾಬಾ ಅವರೇ ಅದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು । ಇದೇ ಮಹತ್ವ ಅದರದು ॥ 160

ಹೊಸದಾಗಿ ನೆಲಗಟ್ಟಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು । ಅದರಿಂದ ನೆಲ ತಂಪಾಗಿತ್ತು ।
ಆದರೂ ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿತ್ತು । ಅದಕೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು ॥ 161

ಊರೊಳಗೆ ಒಣ ಜಾಗ ಸಿಗಬಹುದಿತ್ತು । ಭೀಮಾಜಿಗೆ ಊರಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿತ್ತು ।
ಆದರೀ ಸ್ಥಳ ಬಾಬಾರ ಮುಖದಿಂದ ಬಂದಿತ್ತು । ಅದ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಡೆಗೆ ಇರಕೂಡದು ॥ 162

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ತಟ್ಟುಗಳ ಹಾಕಿದರು । ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಕಿದರು ।
ಪಾಟೀಲರು ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದರು । ಸ್ವಸ್ಥ ಮನಸಿನಿಂದಾಗ ॥ 163

ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಭೀಮಾಜಿಯವರು । ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಕನಸು ಕಂಡರು ।
ಕನಸಿನಲಿ ಬಾಲ್ಯದ ಗುರುಗಳು ಬಂದರು । ಹೊಡೆಯ ತೊಡಗಿದರು ಅವರಿಗೆ ॥ 164

ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೊಂದು ಬೆತ್ತ । ಹೊಡೆದು ಹೊಡೆದು ಬೆನ್ನಿನ ಚರ್ಮ ಸುಲಿದಿತ್ತು ।
ಕವಿತೆಯ ಮುಖೋದ್ಗತ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು । ಅದಕೆ ಈ ರೀತಿ ಕಷ್ಟ ಕೊಟ್ಟರು ॥165

ಕವಿತೆಯಾದರೂ ಯಾವದಿತ್ತು । ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಪ್ರಬಲ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು ।
ಅದಕೆ ಅದೇ ಶಬ್ದಗಳನಿಟ್ಟು । ತೋರಿಸುವೆ ಕೇಳಿದಂತೆ ಸಮೂಲ ॥ 166

ಸವಾಯಿ

"ಪರಗೃಹದಲಿ ಪದಸ್ಪರ್ಶವೆಂದರೆ ಸರ್ಪಶಿರವ ಮೆಟ್ಟಿದೊಲು ।
ಮಾತೇ ದುರ್ಲಭ ಲೋಭಿಯ ಕರದಾ ದುರ್ಮಿಳ ಧನದಒಲು ।
ನಿಜಕಾಂತ ಸಮಾಗಮ ಸ್ವರ್ಗಸುಖವುಲು ಧನವಿರದಿದ್ದರೂ ಮನೆಯೊಳು ।
ಶಾಂತಮನದಿ ನಿಜಕಾಂತ ಮನವರಿತು ಕಾರ್ಯಮಾಡುವಳೇ ಸತಿಯವಳು" ।

ಆದರೀ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದು । ಅದಂತೂ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ತಿಳಿಯದು ।
ಗುರುಗಳು ಬೆತ್ತವನ್ನು ಬಿಡದಾದುದುದ । ಅನಿವಾರ ಹಟದಿಂದಾಗಿ ॥ 167

ಅದು ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಪ್ನ । ಅದಂತೂ ಇದಕಿಂತ ವಿಲಕ್ಷಣ ।
ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಅವನ । ಎದೆಯನ್ನೊತ್ತಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ ॥ 168

ಕೈಯಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಗುಂಡುಕಲ್ಲು । ವಕ್ಷಸ್ಥಳವನೆ ಮಾಡಿದ ಅರೆಯುವ ಕಲ್ಲು ।
ಜೀವ ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡು ಕಂಠಕ್ಕೆ ಬರಲು । ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೊರಟಂತೆನಿಸಿತು ॥ 169

ಸ್ವಪ್ನ ಮುಗಿದು ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿತು । ಅದರಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು ।
ಮರುದಿನದ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಯಿತು । ಎಚ್ಚರಾದ ಪಾಟೀಲ ॥ 170

ಎಂದಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಹಗುರೆನಿಸಿತು । ಸಂಪೂರ್ಣ ರೋಗದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅಳಿಯಿತು ।
ಕಲ್ಲು ಗುಂಡು ಬೆತ್ತದ ಏಟು । ನೆನಪು ಯಾರಿಗೆ ಅದ ನೋಡಲು ॥ 171

ಸ್ವಪ್ನವನು ಜನರು ಅನ್ನುವರು ಆಭಾಸವೆಂದು । ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅದರ ವಿರುದ್ಧವೇ ಪ್ರತೀತಿ ಬರುವದು ।
ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ರೋಗೋಚ್ಚಿತ್ತಿ ಆದುದು । ದುಃಖ ನಿವೃತ್ತಿಯು ಪಾಟೀಲನಿಗೆ ॥ 172

ಪಾಟೀಲ ಮನದಿ ಬಲು ಹರ್ಷ ತಾಳಿದ । ಎನಿಸಿತು ತಾನು ಪುನರ್ಜನ್ಮವನೇ ಪಡೆದ ।
ಆಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆದು ಬಂದ । ಬಾಬಾರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ॥ 173

ನೋಡಿ ಬಾಬಾರ ಮುಖಚಂದ್ರ । ಪಾಟೀಲನ ಆನಂದ ಸಮುದ್ರ ।
ಉಕ್ಕೇರಿ ಬಂತು ಆನಂದ ಮುಖಮುದ್ರ । ನಯನಗಳು ಚಂದ್ರನಲಿನಟ್ಟವು ॥ 174

ಪ್ರೇಮಾಶ್ರುಗಳು ಹರಿದವು ಕಣ್ಣಿಂದ । ಹಣೆಯಿಟ್ಟು ನಮಿಸಿದರು ಚರಣಾರವಿಂದ ।
ಬೆತ್ತಿನ ಹೊಡೆತ, ಹೃದಯ ಸ್ಫೋಟದ । ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಸುಖಕರ ॥175

ಅವರ ಈ ಉಪಕಾರವನ್ನು । ನಾ ಪಾಮರನೇನು ತೀರಿಸಲಬಲ್ಲೆನು ।
ಅದಂತೂ ಅಶಕ್ಯವೆಂದೇ ಶಿರವನು । ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಇಡುವೆನು ॥ 176

ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ನನ್ನಿಂದಾಗುವದು । ಇದಕಿಂತ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿರದು ।
ಅಚಿಂತ್ಯ ಅತರ್ಕ್ಯ ತಮ್ಮ ಚಮತ್ಕಾರವಿದು । ಸಾಯಿ ಬಾಬಾ ನಿಮ್ಮದು ॥ 177

ಹೀಗೆ ಅವರ ಪವಾಡಗಳ ಹಾಡುತ । ಪಾಟೀಲರು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಇರುತ ।
ಆಮೇಲೆ ನಾನಾರ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಿಸುತ । ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋದರು ॥ 178

ಹೀಗೆ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರಧ್ಧಾನ್ವಿತರಾದ । ಪಾಟೀಲರು ಆನಂದ ನಿರ್ಭರ ಚಿತ್ತದಿಂದ ।
ಕೃತಜ್ಞತಾಯುಕ್ತರಾಗಿ ಸಾಯಿ ಕೃಪೆಯಿಂದ । ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಶಿರಡಿಗೆ ಬರುತಿದ್ದರು ॥ 179

ಎರಡು ಕರ ಒಂದು ಶಿರ । ಅನನ್ಯತೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಸ್ಥೈರ್ಯ ।
ಸಾಯಿನಾಥರಿಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ತದನ್ಯ । ಕೃತಜ್ಞತಾಭಾವ ಮಾತ್ರ ಇರಬೇಕು ॥ 180

ಯಾವನೋ ವಿಪದ್ಗ್ರಸ್ತನು । ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ವ್ರತವನು ।
ಸಾಂಗವಾಗಿ ಆಚರಿಸಿದನು । ಸಂಕಟ ನಿರ್ಮುಕ್ತನಾದನು ॥ 181

ಹಾಗೆಯೇ ಪಾಟೀಲನು ಸತ್ಯ ಸಾಯಿ ವ್ರತವನು । ಆಗಿನಿಂದ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು ।
ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರತಿ ಗುರುವಾರವನ್ನು । ಸುಸ್ನಾತನಾಗಿ ವ್ರತಸ್ಥನಿರುತಿದ್ದನು ॥ 182

ಜನರು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಕಥೆಯನೋದುವಂತೆ । ಪಾಟೀಲರು ಅರ್ವಾಚೀನ ಭಕ್ತಲೀಲಾಮೃತ ।
ದಾಸಗಣೂ ವಿರಚಿತ ಸಾಯಿ ಚರಿತ । ಸಪ್ರೇಮದಿಂದ ಓದುತಿದ್ದರು ॥ 183

ಆ ನಲವತ್ತೈದು ಅಧ್ಯಾಯಗಳೊಳು । ದಾಸಗಣೂ ಅನೇಕ ಭಕ್ತರ ವರ್ಣಿಸಲು ।
ಅದರೊಳಗಿನ ಸಾಯಿನಾಥರ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಮೂರು ಅಧ್ಯಾಯಗಳು । ಸತ್ಯ ಸಾಯಿ ಕಥೆ ಎನಿಸುವವವು ॥ 184

ವ್ರತಗಳಲೇ ಉತ್ತಮ ವ್ರತವೆಂಬರು । ಪಾಟೀಲರು ಈ ಅಧ್ಯಾಯತ್ರಯಿಯ ಓದುವರು ।
ಅದರಿಂದ ಅಪರಿಮಿತ ಸೌಖ್ಯ ಪಡೆದರು । ಚಿತ್ತ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಿತ್ತು ॥ 185

ಆಪ್ತ ಇಷ್ಟ ಬಂಧು ಸಮೇತ । ಪಾಟೀಲರು ಎಲ್ಲರನೂ ಕರೆಯುತ ।
ನೇಮದಿಂದ ಆಚರಿಸುತಿದ್ದರು ಸಾಯಿ ವ್ರತ । ಆನಂದಭರಿತ ಮನದಿಂದ ॥ 186

ನೈವೇದ್ಯ ರೀತಿಯೂ ಅದೇ ಒಂದೂ ಕಾಲಿನದು । ಮಂಗಲೋತ್ಸವವನೂ ಹಾಗೆ ಆಚರಿಸುವದು ।
ಅಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಾಯಿ ಇರುವದು । ಎರಡದರಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಭೇದ ಇಲ್ಲ ॥ 187

ಪಾಟೀಲನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಈ ಪಾಠ । ಅದೇ ಜನರಲ್ಲಾಯಿತು ಪರಿ ಪಾಠ ।
ಈ ಸತ್ಯ ಸಾಯಿಯ ಪಾಠ । ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು ॥ 188

ಹೀಗೆ ಈ ಸಂತರು ಕೃಪಾಳುಗಳು । ನಿತ್ಯ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಲು ।
ಭವಜಾಲ ಹರಿಯುವದು ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು । ಕಾಲನನು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿಸಬಲ್ಲವರು ॥ 189

ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಿನ ಕತೆ । ವರ್ಣಿಸುವದೊಬ್ಬನ ಸಂತತಿ ಚಿಂತೆ ।
ಸಂತ ಸಂತರುಗಳ ಏಕಾತ್ಮತೆ । ಚಮತ್ಕೃತಿಯು ಪ್ರಕಟವಾಗುವದು ॥ 190

ನಾಂದೇಡ ಪಟ್ಟಣದ ಒಬ್ಬ ರಹಿವಾಸಿ । ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತನು ಜಾತಿಯಲಿ ಪಾರಶಿ ।
ಬಾಬಾರ ಆಶೀರ್ವಾದವಗಳಿಸಿ । ಪುತ್ರ ಸಂತತಿಯ ಪಡೆಯುವನು ॥ 191

ಮೌಲ್ವಿ ಸಾಹೇಬ ಅಲ್ಲಿಯ ಸಂತ । ಬಾಬಾ ಅವನ ಗುರುತು ತೋರಿಸುತ ।
ಪಾರಶೀ ಅದರಿಂದ ಆಗಿ ಆನಂದ ಭರಿತ । ತಿರುಗಿ ತನ್ನೂರಿಗೆ ಹೋದನು ॥ 192

ಅತಿ ಪ್ರೇಮಳವಿರುವ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು । ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತರಾಗಿ ಕೇಳಿರಿದನು ।
ಕಾಣುವಿರಿಲ್ಲಿ ಸಾಯಿಯ ವ್ಯಾಪಕತೆಯನು । ಅಂತೆಯೇ ಅವರ ವತ್ಸಲತೆಯ ॥ 193

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡನು ಸಾಯಿಗೆ ಶರಣ । ಸಂತರು ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಮಾಡುವೆನು ನಮನ ।
ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾದಲಿರುವ ಈ ನಿರೂಪಣ । ಸಾದರ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿರಿ ॥ 194

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೆ ।
ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೆ । ಭೀಮಾಜಿ ಕ್ಷಯ ನಿವಾರಣಂ ನಾಮ ತ್ರಯೋದಶೋಧ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥